

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemani velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemani velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravišтво (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 260.

V Ljubljani, v soboto 13. novembra 1886.

Letnik XIV.

V Ljubljani, 13. novembra.

„Večno ljubezen si mi obljubil, toži razžaljena žena svojemu soprogu, ali sedaj pa nič ne porajtaš na-me in pozabiš svoje obljube!“ — „A koliko časa misliš, da bode še trajala ta „večna“ ljubezen?“ odgovori mož ženi. — Večni mir, večno prijaznost si obetajo državniki, ko mir sklepajo, a koliko časa traja ta večni mir? Filantropi se zbirajo po kongresih in posvetujejo se o večnem miru, države se pa oborožujejo druga čez drugo; prijateljstvo pa sklepajo po (navideznih ali resničnih) potrebah državljanih in podložnih. Nekdaj v srednjem veku so se obračali večkrat vladarji do sv. očeta v Rimu, to sedaj ni več navadno; diplomatje se snidejo in zakrpajo mir, ako je kje postal luknjast. Ko preti obča ali skupna nevarnost, se takoj združijo slabšeji zoper močnejšega. Taka zveza je nastala v Evropi zoper Ludovika XII., ko so se pomorske oblasti: angleška in holandska združile z nemškim cesarjem, da ponižajo ošabnega Francoza. Taka zveza vsih evropskih držav je nastala zoper Napoleona I., ki ga je poslednjič vrgla. Zato se Napoleon III. ničesa ni bolj bal, kakor evropske koalicije zoper Francosko, on si je prizadeval, evropske moči med saboj slabiti, zato je šel v Krimski vojski zoper Ruso v zvezi z Angleži in Piemontezci, in pozneje nad Avstrijo, dokler je ni poslednjič pri Sedanu staknil. Po Pariškem miru je odločevala v Evropi Nemčija; kljub svojim zmagam se Bismarck ni varnega čutil v Evropi, marveč je iskal zaveze pri tistih, ki jih je poprej napadal in zmagal — pri Avstriji. Skušal je tudi Italijo dobiti na svojo stran. Po rusko-turški vojski in po Berolinskem miru je bila Nemčija na vrhuncu slave, od ktere se sedaj, kakor je videti, navzdol pomikuje. Na papirju imamo še trocarsko zvezo, kako je pa to v dejanji, tega ne vemo; toliko je menda res, da se drug drugzega bojé in se vsak umikuje očitnemu in javnemu nasprotju.

Trocharska zveza ima mir ohraniti v Evropi, a prišlo je tako, da se mora volja Rusije spoiniti. — Najbližnji sosedje, Angleži in Francozje, tekmujejo med seboj po drugih delih svetá v Afriki in Aziji, pravega porazumljenja med njimi ni. Angleška je bila navajena izvojevati svoje vojne s pomočjo drugih

držav, tako je še bilo v Krimski vojski; njena oblast sega po vseh delih svetá, po vseh morjih hoče gospodariti in povsod ljudstva v svoj prid izkoristiti. Pri vrodu, na zapadni strani in na vzhodu ima posestva v tem morji; odkar je pa načelo angleške politike, da se ima Turčija vzdržati, je pa zadela Angleška na mogočnega nasprotnika, na veliko rusko oblast. Ali je ohranjenje Turčije še na programu angleške politike, ne vemo prav za gotovo, a to je istina, da se angleška politika skriva za Turčijo in da Rusom, kateri so angleški oblasti še veliko bolj nevarni v Aziji, kakor v Evropi, povsod polena pod noge meče. Govorilo se je, da je Battenberg, bivši knez Bolgarije, bil orodje v angleških rokah, kateri so ga rabili zoper Ruse. Naj bo to, kakor hoče, toliko je gotovo, da se Angleži Rusov bojé, da bi radi zopet koga dobili, da bi za njih korist delal zoper Ruse. Lord Churchill je šel trkat na evropske vladarske dvore, ter popraševal, bode li kaj kupčije? Kaj ali koliko je opravil, ne povedó časniki, na sprehode ni šel iz Angleškega v Evropo, toliko je pač gotovo. Angleži pravijo, Bolgarsko vprašanje nas v prvi vrsti ne zadeva, pač pa Avstro-Ogersko. Nekaj časa sem se čujejo glasi iz Angleškega, ki ponujajo ti državi zvezo in skupno delovanje zoper Ruso, in lord Salisbury, sedanji prvi angleški minister pravi, Avstro-Ogerske ne smemo pustiti brez pomoči v vojski zoper Rusijo.

Včerajšnji telegram v „Slovencu“ pa prinaša, kaj piše „Journal de St. Petersburg“ o tem vprašanji. Rusija namreč vso odgovornost za mir na vzhodu odvrča od sebe in navalí na Avstro-Ogersko, ter se nadeja, da Dunajski kabinet ne bode poslušal glasú, ki prihaja iz Angleškega, marveč bode delal za mir v delegacijah. „J. de St. P.“ tudi pravi, da Angleška hoče poslati namesto sebe Avstro-Ogersko v boj. Situacija je zares napeta in Avstrija stoji zopet na razpotji; povsod jo obdajajo nezanesljivi prijatelji, in kamor se obrne ob kogar zadene; stvari pa zopet ne more pripuščati, da bi se razvile brez nje vednosti. Ves svet sedaj gleda na avstro-ogersko delegacijo v Budapeštu in posluša kaj poreče tam državnik, ki vodi avstro-ogersko politiko na zunaj.

Vojska z Rusijo bi bila osodepolna za Avstrijo,

tudi ko bi Anglež bil odkritosrčen prijatelj. Ali angleška politika, ne gledé na to, da je pred vsem sebična in gleda le na svoje kupčijske koristi, temveč je tudi nestanovitna. Salisbury-jevo ministerstvo je konservativno in se drži izročil (tradicij) stare angleške politike; Avstriji je prijazno, ali vsaj se tako dela, glavnega nasprotnika vidi v Rusih, zoper ktere se čuva v Evropi in Aziji. Gladstonovo liberalno ministerstvo je pa liberalno, Avstriji ni bilo nikdar prijazno, svoje dni je zagovarjalo misel, da imata Rus in Anglež dosti prostora v Aziji, in bi bila vojska med njima nepotrebna.

Toliko je gotovega iz zgodovine, da se po spremembi ministerstva na Angleškem navadno spremeni tudi angleška notranja, še raje pa vnanja politika. Angleži toraj niso stanovitni zavezniki, in bi nas ob času nevarnosti na cedilu pustili. Na balkanskem polotoku, trdijo Angleži, ima v prvi vrsti braniti Avstrija svoje koristi, to je res; na zapadu v Evropi Avstrija nima iskati ničesa; na vzhod pa kaže tek Dunava, tje kažejo stara izročila, na vzhodu najde Avstrija trg za svojo obrt; Anglež bi pa tudi rad kupčeval na vzhodu in proplaval s svojim blagom pristanišča Egejskega morja. Zveza z Angleži bi ne bila na korist avstrijskemu obrtu.

Vse drugače stanovitna je pa ruska politika, tam ostanejo državniki na krmilu leta in leta, dokaz temu je Gorčakov, kateri je do sive starosti vodil vnanjo politiko. Ruska politika ne zgubi nikdar iz vida svojega cilja; ako ne more doseči kar hipoma, kar namerava, čaka bolj vgodnega časa. S Prusom se ni imela Rusija nikdar vojske, izvzemši nekaj let v sedemletni vojski, ko je bila cesarica Elizabeta na strani Marije Elizabete, a takoj po njeni smrti se je vse spremenilo, in Rusi so posrednje določili osodo Friderika II. Sicer pa vidimo povsod Pruse in Ruse v složnem delovanji, drug drugzega krijeta in varujeta; trdi se tudi, da je bil letos pruski kralj, oziroma nemški cesar, takoj pripravljen odjenjati ruskemu caru, ko je bil ta nad knezom Aleksandrom Battenbergovcem nevoljen in je hotel izstopiti iz trocarske zveze.

To vse nam kaže, da volja ruskega cara sedaj vse določuje v Evropi; v zvezi s francosko državo je kos vsaki zvezi, ki bi zoper njo nastala. Uprav zarad

LISTEK.

Spomini iz potovanja po Gornje-Štajarskem.

(Dalje.)

Sloveča božja pot v Marijinem Celji je že sila stara; romanje tje se je začelo začetkom 14. stoletja. Je pa tudi najbolj obiskovana božja pot v celi Avstriji, kamor pride na leto čez 200.000 romarjev, in se sme po pravici imenovati „avstrijska“ božja pot.

Trumoma prihajajo semkaj: Nemci, Madjari, Cehi, Poljaki, Slovaki, Hrvatje in Slovenci zlasti iz Spodnje-Štajarskega. Posebno številno prihajajo Ogrji in imenovalo se mi je več ogerskih škofov, ki ne zgreše leta, da bi ne prišli počastit Matere Božje v Marijinem Celji. Med temi rednimi obiskovalci je tudi marljivi cerkveni pisatelj Avguštin Roskovány, škof v Neutri.

Koj prvi večer, ko sem se tu mudil, bilo je med drugimi božjepotniki tudi kakih 200 Slovencev. Drugi dan (13. avg.) popoldne pa je prišlo pod vodstvom svojega g. duhovnika iz Slovenske Bistrice okoli 600 Slovencev, ki so jo peš prikorakali celo dolgo pot. Veselilo me je, ko sem prvo jutro po maši, ktero sem daroval v kapelici Matere Božje, spominjajoč se sebe in vseh svojih, molil molitvice po sv. maši v slovenskem jeziku. Ljudstvo mi je glasno slovenski odgovarjalo. Drugi dan so romarji med celo sv. mašo prav lepe slovenske pesmi prepevali.

Razun nemških molitev in pesmi čuješ tu razne jezike prej imenovanih narodnostij. Pozno v noč še prepevajo romarji pred milostno podobo in pred kipom Matere Božje, ki stoji na visokem stebru. Semkaj pokladajo sveče, ktere so prej pri trikratnem obhodu okoli cerkve prižgane nosili, da tukaj popolnoma izgoré.

Pri popevanji so zlasti marljivi Hrvatje in Spodnje-Štajarci, ki imajo mnogo narodnega cerkvenega petja. Zapomnil sem si eno kitico, s katero so

Slovenci slavili Marijo Celjsko in jo večkrat ponavljali; ta se glasi:

„Marija Celerca
Prosi za nas Boga,
Da b' naša prošnja bila
Pri Bogu uslišana!“

Tu v svetišči, kjer se razlegajo jeziki raznih narodov, čuti se prav živo, kako sv. vera edini vse narode, vsa ljudstva. Za vse ima dovolj prostora v svojem naročji, v svojih cerkvah; vsem hoče biti vse; vsem narodnostim priznava taiste pravice. Tu čuti se prav živo, da smo „ljudje vsi bratje, bratje vsi narodi“. Vsi smo udje ene velike družine, vsi otroci enega Očeta. — Na tej resnici sloni krščanstvo; ta resnica kaže nam vrednost človekovo, ta nam podaja ključ za enakopravnost vseh ljudi. — Moderna humaniteta (človekoljubje) — o kateri se sedanji čas toliko govori — še senca ni tega, kar nam podaja sv. vera. Kar je dobrega v njej, sprejela je od krščanstva, zato spoznajmo to dobroto in imenujmo jo s pravim imenom! kar ima pa slabega, to je iz paganskega svetá presadila v naše

tega je Avstrija v tako kritičnem položaji; to se zná sicer kmalo predruháčiti, a sedaj je tako. Želeti bi bilo, da bi se Rusija in Avstrija med seboj porazumeli, in vzhodno vprašanje bi ne bilo nevarno za Evropo. To menda želi vsak dober avstrijski državlján, izvzemši kacega madjarskega ali poljaškega šovinista in sanjača. Prašamo, je pa to mogoče? kajti znana agresivna politika Rusije na balkanskem poluotoku se je od nekda j védla kakor pokroviteljica balkanskih narodov. Tisti časi so namreč minuli, ko sta Rusija in Avstrija skupno postopali na vzhodu zoper skupnega sovražnika, Turka, in ko sta cesar Jožef in Katarina II. hotela Turčijo deliti. Sedaj so menda Rusi veči prijatelji Turkom, kakor nam; Turki jim ne morejo računa zmesi, ni pokaziti, a Avstrija pa vender-le lahko ruske naklepe ovira.

Take so politične prijaznosti; menjajo se; družega niso, nego koristolovje; drug družega bi radi rabili, in ko je eden obrabljen, pahnejo ga v kot.

Naj bode že tako zvana „oporoka Petra Velikega“ izmišljena ali resnična, Rusija vedno koraka po tam odkazanem potu, neprestano se drži tega cilja, ki jo ima konečno do gospodarstva svetá pripeljati. Prijazna je bila ruska politika sosednemu Prusu, prijazna Avstriji, da je smela pogaziti in vničiti poljaško kraljestvo.

Vtikala se je Rusija od Petra Velikega v vse evropejske vojske, podpirala slaberega zoper močnejšega; Rusija je prav za prav vžugala Napoleona Velikega, in trije vladarji so sklenili med sabo tako vzano „sveto zvezo“, s katero so se zavezali, mir ohraniti v Evropi. . . . Bila je to zveza vladarjev, narode niso vprašali, kaj porekó k temu. . . . Pariški mir je bil že razrušen l. 1830. Francozi so pregnali kralja, Belgija se je ločila od Holandije. . . . Prišlo je leto 1848; Rusija je ostala mož-beseda, in ruska vojna je vkrotila uporne Madjare.

Ali od leta 1849 se je v Evropi mnogo spremenilo; v Krimski vojski vidimo zapadno Evropo v vojski zoper ruskega velikana; Avstrija je ostala sicer nevtralna, ali vendar je ovirala rusko postopanje ob Donavi; Prus pa je lepo molčal in opazoval. Ponižana Rusija se je umaknila; Prusija pa je smela leta 1866 zmagati Avstrijo, leta 1870 pa globoko ponižati Francosko. „Do, ut des“ ali „roka umiva roko.“ — Vsled tega je smela Rusija pobijati leta 1877 in 1878 Turka, vendar sad te zmage je bil le polovičarski. Odsihmal se je pa položaj v Evropi zopet spremenil, Francozi so se zopet ohrabрили in mislijo na maščevanje. Sicer Francozje, dokler tako pogosto vladó menjujejo, niso zanesljivi zavezniki, a za strašilo so dobri, tudi bodo gotovo vsacega podpirali, kdor bi nameraval ponižati sovražne Pruse. — Italija je bržkone na strani Angležev, to sklepamo iz nje delovanja v Afriki pri posedbi Massane ob Rudečem morji, in včerajni telegram nam naznanja, da imajo tri italijanske ladje pred Malto odpluti.

To vse nam kaže, da je nekaj pripravljenega; netiva je nakopičenega prav odveč, nerešenih vprašanj je mnogo, država državi ne zaupa, mir se vzdržuje le, ker se vsakdo boji začeti, češ, potem bodo drugi nad me padli, da „javni mir rušim“. Gotovo bolj, kakor Bolgarija, pa zanimiva Angleže Egipt. Radi bi rešitev bolgarskega vprašanja komu drugemu prepustili; Avstriji ponujajo to nalogo!

Ali bode to prevzela? Nevarno je. — Iz Seile se pride v Karibdo.

Rusija lahko sama zase živi, ne potrebuje Evrope; ako je zmagana, lahko se umakne; Anglija pa mora zaradi Indije gospodariti po Sredozemskem in Rudečem morji; Anglija ne more biti brez zveze z drugimi državami, pač pa Rusija. Ako se bodo morali umakniti Angleži iz Egejskega morja, se iz Sredozemskega in Rudečega morja ne bodo drugače, če bi bili popolnoma zmagani.

Politični pregled.

V Ljubljani, 13. novembra.

Notranje dežele.

Med *tirolskimi velikošolci* v Inomestu se je v novešem času grda razvada bolj in bolj ukoreninjovati jela, da so svoje častne zadeve, razžalenja in druge take neumnosti, z dvobojem reševati jeli. Rektor jim je to že letos spomlad strogo prepovedal, ter jim naročal, da naj take zadeve rajši izročajo akademickemu senatu, ki jih bo tako reševal, da bo dobil vsak svojo pravico. Z novim šolskim letom se je pa grda razvada dvobojevanja že zopet prikazala in je bil rektor primoran svoj ukaz poojstriti in ponoviti. Prav ima mož. Za dijaká — in naj bo ta tudi velikošolec — so knjige tisto orožje, v katerem naj se neprestano uri in ga rabi. Na meč in revolver pa naj le pozabi. To ni zanj.

Za razvidnost domobrancev (črne vojske) napravil se bo v brambovskem ministerstvu poseben oddelek, ki bo imel nalogo osrednjega urada. Službovali bodo ondí 1 polkovnik, 1 major, 1 stotnik in več pisarjev. Prva naloga tega urada bo razvidnost domobrancev osnovati, ki se bo prej ko ne po tistih načelih vpeljala, kakor je osnovana pri brambovih, rezervistih in odpustnikih. Opravek bodo toraj dobili oddelki pri političnih uradih in občinski uradi. Vse skupaj bo pa nadzoroval omenjeni vrhovni urad na Dunaji.

V *ogerski delegaciji* zboroval je te dni vojni odsek. Med drugim je tudi prišla na dnevni red neka brošurica: „Die Wehrkraft der österreichisch-ungarischen Monarchie in der zwölften Stunde“, ki se je, kakor se čuje, spisala v nemško-liberalnem taboru in je posebno proti vojnemu ministru, kakor sploh proti avstro-ogerski vojni upravi obrnjena. Brošurica je izišla na Nemškem v Lipsiji in je tako lažnjivo in strupeno pisana, da so jo v Avstriji prepovedali. Vojni minister je bil zaradi nje tudi pri cesarju v zaslíšanji in s tem je bila stvar dognana. Kar se je v ogerski delegaciji potrebno zdelo delegatu Beothyju te brošurice omeniti, zaradi ktere je stavil vojnemu ministru razna vprašanja. Vojni minister grof Bylandt-Rheidt se je začudil, kako da se more kdo v delegacijah nad takim pamfletom spodtikati. Vojno ministerstvo zaradi tega ni nič odgovarjalo na tisto obrekljivo pisačenje, ker se površnost in neštevilne neresnične trditve njene že od daleč vidijo. Kar se tiče mobilizacije, je sedanja osnova vojske nasproti prejšnji do leta 1881 zdatno boljša in tudi ceneja. Sedaj bo mobilizacija komaj polovico tega veljala, kakor v prejšnjem času, ker je skoraj vsak polk v področji svojega kornega zapovedništva in kolikor moč blizo doma. To pa ni le njegovo osebno mnenje, temveč mnenje vseh kornih zapovedništev in drugih vojnih strokovnjakov. Kar se tiče novih utrdbin na Gališkem, v Przemislu, so taiste deloma že dodelane in imajo vseskozi nove sedaj zboljšane topove. Kar pa še ni oboroženih vtrdbin, niso še dodelane in se bodo sproti oboroževale, kakor se bodo namreč dovršavale. Tožbe proti našemu topništvu so vseskozi neopravičene, ker je

dokazano, da se je poljsko, kakor tudi trdnjavsko topništvo zdatno zboljšalo. To priznavajo tudi inostranske vojaške autoritete.

Vnanje države.

Včerajni telegram z Dunaja o vprašanji do kneza Nikolaja glede kandidature na *bolgarski prestol* došel je v nejasnem zlogu. Izvestno si bo vsak mislil, da ta knez Nikolaj ni nihče drugi, kakor črnogorski Nikita. Temu ni tako. Ta knez Nikolaj je Nikolaj Mingrelski, ki ga Rusija želi na bolgarski prestol spraviti, kljub temu, da so se Bolgari že za Valdemarja odločili. Rusija dolgo časa ni hotla z barvo na dan; še le, ko je videla, da je Bolgarom z volitvijo kneza resnica in ko je bil na to Valdemar že izvoljen, je prišla in rekla: „Nadjam se, da Valdemar ne bo sprejel krone“, kar je toliko, da je ne smé sprejeti, če prav je brat ruske cesarice. Namesto njega bomo postavili rajši kako ničlo tjekaj doli, ki bo stala, kakor in kjer jo bomo postavili. Kandidatura kneza Mingrelskega je ostalim velesilam bolj neljuba, kakor Valdemarjeva in ni mogoče, da bo vsled tega Rusija rekla: „Prav, če hočete imeti Valdemarja, napravite nove volitve za drugo, postavno sobranje, katero naj ga zopet voli, potem ga mi tudi pripoznamo.“ Na Srbskem se je izvolitev Valdemarja z radostjo sprejela, kakor se je na Bolgarskem z radostjo in navdušenjem izvršila in sicer tako-le: Ko so se poslanci in zastopniki Avstrije, Angleške in Italije zbrali, je rekel ministerski predsednik Radoslavov, da vlada predlaga v izvolitev danskega princa Valdemarja, ker ima tako mogočno in veljavno sorodništvo. Kako vemo, morajo to izvolitev v smislu Berolinske pogodbe velesile potrditi. Zato predlagamo izvolitev princa Valdemarja za bolgarskega kneza po vskliku (per acclamation), da ga potem velesile potrdijo. Vse je bilo tiho. Predsednik sobranja obrne se na to do zbranih, rekoč: „Tisti, ki želé princa Valdemarja za bolgarskega kneza, naj vstanejo.“ Vse se je dvignilo in knez je bil enoglasno izvoljen. Takoj mu je vse sobranje zaklicalo navdušene „urá“-klice.

V Filipopolju in po iztočni Rumeliji imajo tudi *obležni stan*. Kakošen da je tak položaj tam doli, kjer sedaj vse vré in kipí, razvidi se iz sledečih vrstic. Rudeči plakati so po vsih vogalih naznanili, da se je po sklepu ministra notranjih zadev in vojnega ministra sklenilo obležni stan oklicati. Vsled tega pričné vojaška sodnija svoje delovanje. Vsak človek ima vsled tega dve poglavitni dolžnosti: molčati in ob 9. uri zvečer doma biti. Kogar najdejo kasneje na ulici, ga primejo in se mora izkazati, kdo da je. Če tega ne more, mora iti na policijo, kjer mu dajo brezplačno prenočišče na pričiní. O politiki ne smé nihče kaj ziniti, časníkov domačih ni, le zunanje berejo. Brati jih že smejo, misliti tudi, razgovarjati se pa o tem, kar je kdo bral, je pa strogo prepovedano. Gostilne in kavarne se ob 9. uri zvečer že zapró. Veselice so vse prenehale tako v javnih, kakor tudi v zasobnih hišah. Tudi fíjkarji morajo ob 9. uri že izpreči. Le teški koraki močnih vojaških straž čujejo se po mestu, kjer je tiho do solnčnega izhoda. Pa tudi po dnevu je vse mirno in žalostno, kakor na veliki petek. Ob pošti in brzozjavu so nastavljene vojaške straže, po prodajalnicah praznujejo, javni promet počiva, trgovci pa skrbno z glavo zmajujejo: „kaj bo, kaj bo!“ Kriza je do vrha priklopela, ruska nesramnost, oziroma nesramnost ruskih agitatorjev, ki so ubogo deželo v tolišnjo nesrečo spravili, pa tudi. Sedaj se mora stvar na ene ali drugo stran zasukati, ker tako ne more več dalje ostati. Naloga teh ruskih nesramnežev je, priprosti narod bolgarski proti sedanji vladi nahujskati, da bi nered nastal, na ktere ga bi Rusija potem svetu s prstom pokazala, kako da je nevaren javnemu miru in se mora zaradi tega dežela zasesti. Toda prišlo bi še hujše. V iztočni Rumeliji se ljudje bojé, da če bi Rusija res Bolgarijo zasedla, bo v Iztočno Rumelijo Turka spustila, ki na ta korak pred Drinopoljem že pripravljen čaka. To bi bilo pa za

družbeno življenje. Te paganske ideje razjedajo kakor rak človeško družbo, trosijo razprtije in sovraštvó med narode, ne zacelijo nobene skelečih ran in zavirajo ves pravi napredek. — Nasproti sv. vera veže, edini narode; pri tem pa posamezne narodnosti ne zatira in ne vničuje, marveč jo varuje in brani; brani tudi najmanjši rod; tudi ubogim zamorcem priznava enake pravice z drugimi narodi.

O ko bi ta vera prešinjala ljudstva! naj bi ljubezen krščanska jim zakone dajala! ne bilo bi tolike razdraženosti med narodi; vsakdo bi se radoval svojih pravic ter bi je tudi drugim želel iz celega srca. To bi bila vez brez primere močnejša od one, ki druží brate po rodu. Brez vere tudi vez narurna nima dovolj moči; brez vere zná tvoj lastni brat postati trinog, tvoj največji sovražnik.

To bi bila vez, ki bi družila vse avstrijske narode v celoto enega duha in enega srca! — Kedaj bodo naši postavodajalni zbori — izvzeti si ne upam nobenega — prišli do tega prepričanja? Kedaj bodo spoznali, kako potrebna je sv. vera za pravo blaginjo

narodovo? Kedaj jim bode sv. vera merilo in ravnilo pri vseh sklepih in ukrepih?

Ta božja pot se sme pa še tudi v drugem oziru zvati avstrijska. Že od nekda j so avstrijski vladarji in udje presvitlé cesarske rodovine radi zahajali semkaj častit preblaženo Devico; jo prosit svéta v težavnih vladarskih zadevah in pomoči v hudih bojnih časih. O nadvojvodi Karolu II., čegar mavzolej smo videli v Sekovi, nam Hurter pripoveduje, da je enkrat celó peš romal v oddaljeno Marijino Celje. Euako bi našli pri njegovih naslednikih, kako so radi semkaj zahajali k nebeški Materi.

In večinoma tudi niso hodili praznih rok, marveč donášali so dragocenih darov, katerih se še sedaj mnogo tukaj hrani. In kar je še več: osebe presvitlé cesarske rodovine so delale, vezle in šivale krasna oblačila za milostno podobo M. B. Osebe cesarske hiše so prinašale lepa mašna oblačila in tudi do sedanjih dni se ljubezen cesarske hiše do Marije Celjske ni zmanjšala, ampak vedno enako še plamti v srcih njenih udov.

Ravno letošnjo pomlad je njeno Veličanstvo ce-

sarica Elizabeta prinesla Materi božji v dar 4 metre krasnih preumetelno izdelanih čipk, ki so stale več nego tisoč goldinarjev meter. Videl sem v bogati zakladnici več mašnih plaščev pa tudi celih ornatov, ktere je darovala in tudi delala cesarjevičina Štefánija, nadvojvodinja Valerija in druge osebe cesarske hiše.

Najlepše pa je to, da si semkaj hodijo iskat tudi duhovnih milostij in darov. Semkaj prihaja n. pr. presvitla cesarica leto za letom, prejme tu pobožno zakramente sv. pokore in presv. rešnjega telesa; tukaj, klečé med ljudstvom kaže svojo vero, svoje otroško zaupanje, svojo ljubezen do božje Porodnice; v prekrasen vzgled vsem vernim katoliškim podanikom.

Zanimivo bi bilo, ko bi natančneje opisal dragocenosti, ktere hrani bogata zakladnica te cerkve. Tu je darov zlatih in srebrnih, bogato z biseri in dragimi kameni obsejanih, rekel bi, brez števila. Ne bilo bi konca ne kraja, ko bi hotel naštevati umetno izdelane sv. posode; vse krasne, dragocene kelhe in monštrance, križe, slike, sestavljene iz drobnih kamenčkov, prstane in zapestnice; vse da-

uboge Bolgare iztočno-rumelijske najhuje, kar si le misliti zamorete, kajti Turek bi jih jel klati kar od kraja, da bi se maščeval za odpad lanskega leta, ko so turškega guvernerja zapodili in so sklenili zjediniti se z Bolgarijo v jedno samo upravno pokrajino.

Nemški državni zbor, ki se bo 25. t. m. sošel, nadaljeval bo v prvi vrsti delo na socialno-političnem polju. Zvezni zbor je dobil že predložene načrte o razširjanju delavskega zavarovanja pri nezgodah tudi na mornarje, zidarje in kopače. Zanimivi so tudi predlogi, ki so iz prejšnjega zasedanja ostali in pridejo sedaj na vrsto. Med njimi je v prvi vrsti načrt za omejitev javnih obravnav pri sodnijah. To je v resnici pametna misel, ki zasluži, da bi se tudi pri nas vpeljala. Pri obravnavah zaradi prekanjenih goljufij, tatvin in drugih enakih hudodelstev se človek težko kaj dobrega nauči, pač pa zapazi lahko marsikaj, na kar bi sicer še mislil ne bil. Glasoviti tat sreča nekdanj svojega tovariša na ulici in mu reče: „Ali ne greš k obravnavi?“ „Kaj pa bo?“ „Silno zanimiva velikanska tatvina proti glasoviti tatinski družbi X. Y. Lahko se boš še marsikaj naučil ondi!“ Mogoče, da je to le pravljiica, resnično je pa vendar le, kar nam predstavlja.

V **berolinskih političnih krogih** je nadej vedno večja, da se bo mir še ohranil. Ta nadej je prav zdatno veliko pridobila po avstrijskem prestolnem govoru in iz Berolina zopet dohajajo zatrdila, da se trije cesarji — avstrijski ruski in nemški — še vedno drže sklepov na ohranjenje miru. Da tu pa tam nazori o ohranjenju miru takoj omajajo, je izredni značaj orijentalnega vprašanja vzrok, ki se več ali manj skoraj vseh velesil dotika in ob vsakem svojem koraku na drugo občutljivo stran te ali druge velevlasti zadene. Za to bo pa tudi silne opreznosti treba pri reševanju tega vprašanja, da se bo vedno le nekako lepo po srednjem potu postopalo. Poglavitna faktorja pri vsem tem sta pa Avstrija in Rusija. Na Turčijo, ktera bi bila kot bivša lastnica Balkana, tudi glaven faktor, se ne bo veliko oziralo, ker je obsojena na smrt. Njeni dnevi so šteti, če tudi natančno še ni znano. Za to bodo pa v Berolinu vsa svoja pozornost le na to obračali, da bodo vsakojake neprilichnosti med Avstrijo in Rusijo s poti spravljali, da si oboroženi mir kje ne spodtakne ter ne provzroči vojske.

Domače novice.

(Vodstva družbe sv. Cirila in Metoda ožji odbor) je imel 10. novembra VI., oiroma I. sejo. Navzoči: Prvomestnik Tomo Zupan. Podpredsednik Luka Svetec. Blagajnik dr. Vošnjak. Tajnik kaplan Anton Žlogar. Oba v to izvoljena uda družbinega vodstva: Ivan Hribar in ces. svetn. Murnik. Kot gost bil je pričujoč ud družbinega vodstva vitez dr. Bleiweiss. — Sklenilo se je šolski občini na Štajarskem posoditi 1000 gold. — Eden ud vodstva dojde k odpretnju dotične šole. — Odbor za potovanje v Prago je daroval družbi vse tirjatve za knjižico „Tisočletnica Metodova“, kakor tudi ostale iztise. Družba se odboru pismeno zahvali. — Tajništvo poroča tekoče zadeve, pové, da se snuje nekaj podružnic; a obžaluje, da nekatere že ustanovljene še do sedaj niso zglašene pri družbinem vodstvu. — Premška podružnica je poslala do sedaj nabrane novce. — Prvomestnik naznani, da je zanimanje za družbo zmirom večje. V zadnjem času je pristopilo več pokroviteljev in naznanjenih je več volil. — Prvomestnik predlaga, naj se vsakemu pokrovitelju v priznanje njegovega domoljubnega čina odbor zahvali s posebnim pismom. Soglasno sprejeto. —

rovi visokih, plemenitih oseb to- in onstranske polovice avstrijskega cesarstva. In dalje vsa dragocena oblačila, deloma stara že stoletja, a tudi iz najnovejše dóbe, pretkana s teškim zlatom in najfinejšo svilo.

Le eno naj omenim. V zakladnici se hrani orožje in oblačilo ogerskega kralja Ludovika Velikega in njegove soproge, ktero je leta 1363 po bitki pri Marici cerkvi podaril. Drugo starodavno delo je mašna obleka, ktero je podaril ogerski kralj Matija Corvinus (1458—1490). Na svetlem dnu vidijo se mali v usnji vtankani okraski.

Vse to podaja paznemu očesu toliko zanimivega, da eden kratek dan pač ne zadostuje, si vse dragocenosti natančno ogledati, še manj pa opisati. Zato velja tudi tukaj: idi in poglej!

Isto tako prvomestnik predlaga, naj deputacija iz odbora hvalo izreče p. n. kanoniku Zamejcu, ki tako iskreno deluje po Ljubljani in drugod za družbo sv. Cirila in Metoda. Soglasno sprejeto. — To nalogo do častitega kanonika izvrše te dni osebno prvomestnik, denarničar dr. Vošnjak in tajnik Žlogar.

(Pisateljsko društvo) ima nocoj zabavni večer v Ljubljanski čitalnici.

(„Teške ribe.“) Kakor smo že objavili, priredi dramatično društvo v četrtek dne 18. novembra t. l. v predvečer imendana Nj. Veličanstva presvitle cesarice Elizabete v slovesno razsvitljenem deželnem gledališči svojo četrto predstavo. Igra „Teške ribe“ gré ta večer pred slovenskim občinstvom prvokrat raz desk; nadjati se je toraj polne hiše.

(Dostojanstvo tajnega svetnika) dobil je tukaj bivajoči divizionar Reinländer, sedaj zapovednik 10. vojnemu koru v Brnu na Moravskem.

(Dijaki) imeli bodo prosto dné 19. t. m. povodom godú Nj. Veličanstva naše cesarice Elizabete; v tukajšnjih cerkvah napravila se bo pa za ljudomilo najvišjo gospo služba božja.

(Učiteljsvo Vipavskega okraja) otvori v proslavo Najvišjega godovnega dneva Nj. Veličanstva presvitle cesarice Elizabete v dan 18. novembra v prostorih Čitalnice Vipavske veselico z naslednim vspeškom: 1. Ogovor, gosp. Kaspar Gasperin. — 2. Cesarska pesem, poje učiteljski zbor. — 3. „Angel ubogim“, deklamuje gospodičina pl. Föderansperg. — 4. A. Nedved: „Vojaci na potu“, poje učiteljski zbor. — 5. Dva komada na citre, igra gospodičina pl. Föderansperg. — 6. Kücken: Dvospev Barcarola, pojeta gospoda L. Punčuh in A. Perné, spremljuje na glasoviru gosp. A. Lavrenčič. — 7. F. S. Vilhar: „Na Velebitu“, poje učiteljski zbor. — 8. „Bob iz Kranja“. Vesela igra s petjem v enem djanji. Spisal dr. J. Bleiweis. — Začetek ob 6. uri zvečer. Vstopnina: Oseba 50 kr., obitelj 1 gold.; sedeži prosti. — Čisti dohodek je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda. Z ozirom na blagi namen se prostovoljni doneski hvaležno sprejemajo. K obilni vdeležbi najljubneje vabi odbor.

(Slovensko pevsko društvo v Ptui) zgubilo je iz društvenega odbora jako delavnega in požrtvovalnega gosp. dr. Franja Grossa, c. kr. sodnijskega pristava, ki se je preselil v Ljubljano. Na njegovo mesto je prišel v odbor čast. g. o. Bonaventura Čiček, prokurator in kaplan pri tukajšnjih oo. Minoritih. V zadnji seji je sklenil odbor poslati gosp. dr. Grossu pismeno zahvalo za dosednji trud. Za društvenega kapelnika sprejel se je g. Ant. Jirka, učitelj glasbe in petja tukajšnje čitalnice, ki je izučen v konzervatoriju v Pragi. Kot pesni za tretji veliki pevski zbor v prihodnem letu so se za prvo določile sledeče pesni: 1. „Na Preširnovem domu“, veliki moški zbor s četverspevi od g. dr. B. Ipaveca. — 2. „Nazaj v planinski raj“, mešan zbor od g. Ant. Nedvéda. — 3. „Venec Vodnikovih in na njega zloženih pesni“, mešan zbor s samospevi za tenor, bariton in bas in spremljevanjem orkestra od g. Ant. Foersterja. — Druge pesni se določijo v prihodnji seji. Te se bodo dale sedaj v tisk in pričakovati je, da se v sredi prihodnjega meseca razpošljejo. Društveni odbor prosi, naj se doneski redno vplačujejo. Udje, ki so s plačilom zaostali, se pa opominjajo na dano besedo. Odbor.

(Poročil se je) naš rojak g. Emilijan Lilek, gimnazijski profesor v Sarajevu, z vrlo domoljubkinjo gospico Emo Planinšek v Ptui.

(Občinska volitev) se je vršila na Studencu (Igu) dné 13. novembra v najlepšem redu. Za župana je bil izvoljen tukajšnji poštar, Anton Kocmur in za svetovalce Jernej Toni, Jaka Erjave in pa Martin Novak.

(Deželni šolski nadzornik Zindler) se bavi z nadzorovanjem gimnazije v Ptui.

(Luteranstvo) jelo se je v novjšem času precej zdatno širiti po Goriškem. Temelj mu je zavod grofinje Latour, ki ima v Russiz-u svoj ženski izobraževalni zavod, čegar izgoja katoliških deklet je neki tako „izborna“ in „značajna“, da se jih je že več katoliški veri odpovedalo in k luterancem pristopilo. Glavno podpora ima zavod menda v ondašnji aristokraciji, in ta glavna podpora je neki tako trdna, da je bil celó nadškofov upor brezvspešen.

(Duhovske spremembe v Goriški nadškofiji.) Preč. g. Franc Šušek, župnik v Renčah, in č. g. Peter Fabris, učitelj-voditelj ljudske šole v Korminu stopila sta v stalni pokoj in sta se presešla v

Gorico. — Za Renče bila je razpisana služba do 11. t. m., za župnijo v Muši ostane razpisana do 14. t. m. — Častiti gospod Anton Lazar, vikar v Ravni, bo oskrboval tudi vikarijariat Orehek, ki ostane začasno brez svojega dušnega pastirja; prazna so tudi Stržišča. — Častiti gospod Franjo Ceket, vikar v Štjaku, pride kot tak v Kronberg; njegovo mesto v Štjaku ostane prazno in dušno pastirstvo bo opravljal ondašnji kaplan, čast. gosp. Ludovik Kumar. — Č. g. Angrej Tabaj, novomašnik, pride za kaplana v Št. Rok; č. g. Franc Vidmar, novomašnik, pa v Štanjel. — Čast. g. Aleksander Rossi, novomašni, je dobil službo kancelista v kn.-nadškof. pisarni.

(Vesele novice) prinesla je današnja „Soča“ o Goriški čitalnici, ktera je svoje prostore zdatno zlepšala in popravila. Kakor čitamo, je dobila dvorana nov parket. Stene so preslikane in zastor prav radikalno prenavrejen. Prav je tako! Posebno na Goriškem treba je obračati narodnim zavodom najskrbnejšo pozornost, saj veste kako da nas pritiskajo Lahi.

(Pravda proti anarhistom) pričela se bo pri c. kr. deželni sodnji v Celovei dne 6. decembra.

(Kolera) v Trstu se je že skoraj na najmanjše število skrčila. Od 4. do 11. novembra zbolela sta samo dva, umrl pa le eden. Tudi iz Istre in Goriške se nič več ne čuje.

Razne reči.

— Zgubljena knjiga. V nekem mestu je bilo čitati v listu: „Zgubljena je knjiga „o bridkostih in težavah našega življenja.“ — Vezana je v usnje in ima zlato zapono. Ker je knjiga drag spominek, dobi tisti, kdor je najde in vrne v... ulici št. 3 za plačilo 2 cekina.“ — Drugo jutro je postavil v isti list šegav čitatelj: „Knjige z zlato zapono sicer nisem našel; mnogo sem pa našel bridkosti in trpljenja našega življenja. Prosim, da se mi toraj izplača samo eden cekin.“

— Spominski napis. Lep spominek na gomili nepoznane pisateljice v mestu * ima ta-le napis: „Tu počiva gospa X., ki je, predno je umrla, najmanj stotisoč jeklenih peres potrla.“

— Dva dijaka. Pavle: „Zakaj te ni več k nam v gostilno? Vedno si sedaj tako čmernega in kislega obraza. Saj si vendar podedoval po stricu 20 tisoč forintov.“ — Vilko: „Ravno zato sem tako čmern; ti ne veš, kako človeku hudo dē, ako mora za svoje denarje piti.“

Telegrami.

Dunaj, 13. nov. „Wr. Ztg.“ objavlja podelitev dostojanstva tajnega svetništva trgovinskemu ministru Bacquehemu, imenovanje sekcijskega svetnika Blumenstocka za pisarničnega ravnatelja poslaniške zbornice.

Budapest, 13. nov. Avstrijske delegacije budgetni odsek pričel se bo 15. novembra pečati z vojnim ordinarijem. Vojni odsek ogerske delegacije odobril je včeraj sedem budgetnih točk gledé povišanja etata. Zmanjšave so se sprejele nespremenjene.

Atene, 13. nov. Priprave na boj se v Sebastopolu marljivo nadaljujejo. Živež mora biti do 15. novembra že ves skupaj.

Trnovo, 14. nov. Nabukov in Zalevski obsojena sta na dosmrtno ječo. Ker ju pa Kaulbars zahteva, izročila se bodeda Rusiji.

Umrli so:

11. nov. Kristjana Prijatelj, učenka, 13 let, Kongresni trg št. 17, pljučni edem.

12. nov. Gustav Tönnies, posestnik tovarne, 72 let, Dunajska cesta št. 21, vsled raka na jetrih. — Alojz Šupevc, hišni posestnik, 77 let, Gospodske ulice št. 9, ostarelost. — Ana Cirk, črevljarjeva hči, 4½ leta, Vegove ulice št. 12, jetika.

Tuji.

11. novembra.

Pri Stona: Viktor Krippner, nadinženir, z Dunaja. — Philipp, Liebermann in Prunbauer, trgovci, z Dunaja. — R. Woltana, c. k. stotnik, z Dunaja. — Teodor Hawelka, c. k. stotnik, iz Kopra. — Albin Kegele, c. k. nadporočnik, iz Požuna.

Pri Matiču: Amalija Pere, posestnica s hčerjo, iz Pariza. — Jožef Künzli, trgovec, iz Švice. — Jožef Keppelmüller, c. k. stotnik, z Dunaja.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	732-93	+ 8-6	sl. vzh.	oblačno	20-80
12. u. pop.	731-87	+ 10-6	sl. zap.	dež	
9. u. zveč.	732-37	+ 10-0	sl. zap.	oblačno	

Dopoludne oblačno, popoldne huda ura. Srednja temperatura 9-7° C., za 5-3° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

13. novembra

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 75 kr.
Sreberna 5% " 100 " (s 16% davka)	84 " 85 "
4% avstr. zlata renta, davka prista	118 " 25 "
Papirna renta, davka prista	100 " 95 "
Akcije avstr.-ogerske banke	570 " — "
Kreditne akcije	284 " — "
London	125 " 55 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleonid.	9 " 92 1/2 "
Ces. cekini	5 " 92 "
Nemške marke	61 " 42 1/2 "

Katoliška tiskarna
Valvazorjev trg št. 5
priporoča:
VIZITNICE
v raznih oblikah

Netvaške liste
po nizki ceni.

Kuverte
z firmo, računa, cesarja, vabila i. dr.

Ravnokar izišlo!

„Priče Božjega bitja“.

Jako priučna knjižica došla bo povsod dobro, kjer je le še iskrica vere v Gospodarja nebes in zemlje. — Prečastita duhovščina bo vernemu narodu izvestno jako vstregla, ako ga opozori na to v današnji brezverni dobi jako primerno delce. Na prodaj je pri založniku

Dragotinu Hribar-ju,
v Ljubljani na Bregu št. 10, pri Blazniku in
v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani;

ter velja **samo 25 kr.,**
po pošti 5 kr. več. Kdor jih vzame 12, pošljejo se mu **franko.** (3)

Valvazor

(3)

lepo vezan, naprodaj je jako poceni pri g. Jerneju Rabiču, trgovcu v Kranji.

Piccoli-eva esenca za želodec.

katere pripravi
G. PICCOLI, lek. v Ljubljani.

Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pism in zdravniških spričeval bolezni v želodec in trebuhu, bodeenje, krč, želodečno in premenjavno mrzlico, zabašanje, hemeroidne, zlatenico, migreno itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelj po pošti v škatljicah po 12 steklenic za 1 gl. 36 novc. Pri večem številu dobi se primeren odpust.

Izvrstni učinek te esence potrjujejo spričevala več slovečih zdravnikov (Dr. Emil vitez pl. Stöckl, c. kr. vladni svetovalec in deželno-sanitetni poročevalec Kranjske, Dr. D'Agostini, Dr. Cambon, Dr. vitez pl. Goraucchi, Dr. Pardo v Trstu, Dr. K. Minola, mestni phisikus v Milanu, kakor tudi veliko prečast. g. župnikov in na tisoče oseb, ki so jo rabile in se le njej zahvalujejo za zopet pridobljeno zdravje).

Cena eni steklenici 10 kr.

Izdelovatelj te esence jo pošilja po pošti v zabojčih po 12 steklenic 1 gl. 36 kr. Poštne stroške plačujejo p. t. naročniki. (11)

Lekarna
G. Piccoli-ja
„Pri Angelu“
v Ljubljani,
na Dunajski cesti,
je vedno preskrbljena z
vsemi zdravili najboljše
baže in izvršuje vsako na-
ročilo najhitreje in točno
proti poštnemu povzetju.

Zahvala in priporočilo.

Udano podpisani javljam, da sem se iz Savinjske doline, kjer sem bil že jedno leto samostojen, v Ljubljano preselil. Ob tej priliki se najljudneje zahvaljujem za skazano mi dosedanje zaupanje, ob jednem pa se priporočam prečastiti duhovščini in cerkvenim predstojništvom za vsakovrstne **poprave orgelj,** kakor tudi za

zgradbo novih orgelj

po novem in starem načinu. Mnogoletne skušnje pri odličnih mojstrih v Ljubljani, Mariboru in na Dunaji so porok za natančno in vestno izvršitev izročene mi dela. Nadeja se obilnih naročil z najodličnejim spoštovanjem

Ernest Petrič,

(4) orgljar na Sv. Petra nasipu št. 65.

Nova izdaja.

V podpisani bukvarni izšla je ravnokar nova izdaja

„Molitve,
katere naj se kleče opravljajo, po ukazu papeža Leona XIII., v vseh cerkvah sveta po vsaki tihi sv. maši.“

Obsega tudi najnovejšo invokacijo k sv. nadangelju Mihaelu. — Tiskane so molitve na prav lične podobice in velja 100 komadov 2 gl.

Katoliška bukvarna

(8) v Ljubljani,
stolni trg št. 6.

Št. 7179.

Razglas.

(3)

Deželni odbor kranjski objavlja, da so s svojim razglasom dne 18. oktobra 1886, št. 6800 napovedane odkupninske obravnave osamostojni deželni nakladi po 6 gl. od vsakega hektolitra (oziroma po 6 kr. od vsakega litra) porabjenih žganih pijač (žganja, špirita, ruma, araka, punčnega cveta, rozolije, likera in poslašenih žganih pijač sploh) za leto 1887 za posamezne zdalej omenjene davčne okraje določene, kakor pri vsakem okraji zaznamovano. Pri tej priliki se vnovič objavljajo zadevne letne odkupninske poprečnine in dostavlja, da pri odkupninski obravnavi mora prisotna biti večina vseh obdačenih obrtnikov davčnega okraja po oboah in po obsegu obrta; da mora ta večina pritrditi odkupninski pogodbi; da pooblastenci obrtnikov morajo seboj imeti legalizovana pooblastila in konečno, da se odkupninski pogoji poizvedo pri deželnem odboru kranjskem in pri c. kr. okrajnih glavarstvih.

Te odkupninske obravnave se bodo vršile za davčni okraj:

Postojna, z odkupninsko poprečnino 2400 gl., dne 16. novembra 1886 dopoldne v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Postojni;

Vipava, z odkupninsko poprečnino 400 gl., dne 18. novembra 1886 dopoldne v pisarni c. kr. davčnega urada v Vipavi;

Senožeče, z odkupninsko poprečnino 1200 gl., dne 20. novembra 1886 dopoldne v pisarni c. kr. davčnega urada v Senožečah;

Bistrica, z odkupninsko poprečnino 1600 gl., dne 22. novembra 1886 dopoldne v pisarni c. kr. davčnega urada v Bistrici;

Krško, z odkupninsko poprečnino 600 gl., dne 24. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Krškem;

Mokronog, z odkupninsko poprečnino 1600 gl., dne 20. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Mokronogu;

Rateče, z odkupninsko poprečnino 300 gl., dne 22. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Rateči;

Kostanjevica, z odkupninsko poprečnino 400 gl., dne 23. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Kostanjevici;

Radoljica, z odkupninsko povprečnino 10.000 gl., dne 18. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Radoljici;

Kranjska gora, z odkupninsko poprečnino 2800 gl., dne 20. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v gostilni gospoda Janeza Hribarja v Kranjski gori;

Od deželnega odbora kranjskega.

V Ljubljani, 7. novembra 1886.

Zrebanje že prihodnji mesec.

KINCSEM
SREČKE à 1 gl. **11 srečk 10 gl. samo**

Glavni dobitek v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odtegljajem 20% — 4788 denarnih dobikov.

(17)

Kincsem-srečke dobivajo se

v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba: Budapešta, Waltznergasse 6.